
Špela PAHOR, Mojca GREŠAK

Modra hiška Mojce Grešak

The Little Blue House of Mojca Grešak

Na nekem gričku v Braslovčah tik nad Braslovškim jezerom, sredi čudovite narave, stoji Modra hiška (<http://www.modrahiska.com/>). Letošnjo jesen je odprla svoja vrata. V tej hiški gospa Mojca Grešak in sodelavke ponujajo raznovrstne programe: srečanja in skupine za ženske, terapevtske pogovore, ustvarjalne delavnice, čajanke v angleščini, pisanje kot način samozdravljenja in še marsikaj. Tokrat bi vam rada predstavila Mojco Grešak, ženo, mamo treh otrok, profesorico angleščine, supervizorko, art terapevtko in strastno bralko, ki poleg literature obožuje še konje, muzikale in poezijo.

ŠP: Gospa Mojca, bi nam najprej povedali kaj o svojem otroštvu? Kje ste se rodili, kje ste obiskovali vrtec in osnovno šolo?

MG: V Medvodah. Zanimivo, šele zdaj sem opazila, kako lepo ime nosi moj domači kraj. Odraščala sem med-vodama. Nekaj časa na enem, potem na drugem bregu Sore, ki teče skozi. Tako nekako se tudi v življenju počutim doma: na zemlji občasno, samo da je v bližini voda, pa sem ok. Hm, v bistvu res stojim med dvema rekama. Ena je umetnost, druga pa... ne vem..., verjetno preprosto človek. Dobro v človeku. To je tisto, kar me zanima. Njegova bolečina in bogastvo, saj navadno oboje najdemo na istem mestu.

ŠP: Zelo radi imate naravo, plezanje po drevesih...? Bi nam zaupali, kam ste hodili na počitnice in kako so vam ostale v spominu?

MG: Kot otrok sem preživela najmanj toliko časa na drevesih, kot ga danes otroci preživljajo pred ekrani. Tam sem se počutila nenavadno močno, kot Pika Nogavička, pa vendar tudi osamljeno. Nočem idealizirati. Mogoče se tudi današnji otroci, ko igrajo računalniške igrice, počutijo podobno. Močne, junaške in osamljene. Ne vem. A jaz sem imela srečo: imela sem prijatelja, ki je imel na vrtu polno nizkih, bogato razvejanih jablan. Vedno sva čepela gor in čebljala, si izmišljevala zgodbe. S starši pa smo hodili na Rčitno, to je neka magična dolina miru na Gorenjskem. Tam smo imeli leseno kočo brez elektrike. Zvečer smo ob sveči igrali tarok, oče pa nam je pripovedoval anekdote iz otroštva. Lepi spomini. Niso pa vsi spomini na moje otroštvo tako pravljlični.

ŠP: Se je ljubezen do konj v vas prebudila že v otroštvu? Morda na počitnicah pri stricu, stari mami...? Nekaj časa ste se ukvarjali tudi z jahanjem...

MG: Odkar pomnim, so me konji navdajali z občutkom spoštovanja in lepote. Njihova moč, divjost, mir in neodvisnost. Pa tudi previdnost do ljudi. Požirala sem knjige Zana Greya in sanjerala, kako jezdim čez divjo škrlatno kaduljo, svobodna, in vame se gotovo zaljubi kak Indijanec. Čeprav sem v otroštvu veliko jezdila, nisem nikoli želela tekmovati, ne v dresuri, ne v preskakovanju ovir znotraj neke maneže ali parkurja. V čeladi, z ostrogami in bičem. Ta metafora velja za moj odnos do življenja še danes.

Bližina konj, njihov topli vonj in spoštovanje, ki ga vzbujajo, so posebno zdravilo. Tudi obe moji hčerki obožujeta konje, naravo in seveda svobodo. Jezdita jih zase, za stik s »polnokrvnostjo«, ne za dosežke.

ŠP: Kako ste se odločili za srednjo šolo? Kaj vas je kot najstnico predvsem zanimalo?

MG: Vedela sem samo, da me zanima družboslovje. V matematiki sem bila slaba, fizike pa sploh nisem razumela. In sem imela srečo, da je bilo takrat družboslovno-jezikovno usmerjeno izobraževanje. Sicer gotovo ne bi dobila Zoisove štipendije. Kakšne Bežigradske gimnazije pa niti ne bi zdelala.

ŠP: V Ljubljani ste študirali angleščino. Vas je k študiju angleščine pritegnila bolj ljubezen do jezika ali do angleške literature? Morda pa do angleške zgodovine in kulture? Ste si želeli postati učiteljica, profesorica ali ste to postali po naključju?

MG: Ja, rada sem imela jezike, ležali so mi. V 4. letniku gimnazije sem odkrila Johna Fowlesa, angleškega pisatelja. Njegovi romani so krivi, da sem pristala na anglistiki, ne na psihologiji. Hotela sem postati literarna prevajalka. A menim, da sem imela za to premalo vztrajnosti ali poguma. Predvsem pa preveč razno raznih zanimanj, da bi čepela ure in ure zaprta v sobi in škljocala na pisalni stroj. Zanimali so me živi ljudje. Življenje. Zunaj romanov, a povezano z njimi. Obe reki torej. A stopiti je bilo potrebno v eno.

ŠP: Kje vse pa ste poučevali angleščino? Pritegniti otroke in mlade k učenju angleščine danes najbrž ni težko, saj živimo v kulturi, kjer vsak dan lahko poslušamo angleške popevke, gledamo angleške filme... Najbrž imajo učitelji francoščine več težav, kako motivirati učence za učenje tega jezika... Kakšne pa so vaše izkušnje?

MG: Poučevala sem v srednji in osnovni šoli, odrasle po tečajih in podjetjih. Ja, glede na močno prisotnost in vpliv ameriških medijev bi tudi jaz pričakovala, da mladi formalnega, šolskega učenja angleščine praktično ne potrebujejo več. A me vedno znova preseneča, koliko je še vedno takšnih, zlasti na podeželju, kjer sem zadnja leta poučevala, ki so popolnoma brez občutka ali posluha za tuj jezik. Menim, da znanja jezika zato ne bi smeli ocenjevati z ocenami. To je dar. Tako kot dar za glasbo ali likovno ustvarjanje. Ni pravično do tistih, ki se z njim niso rodili, da jih označimo z ocenami. Kolikokrat se ti otroci trudijo, a zaman. Tisti, ki nam je bil ta dar nekako položen v zibelko, si težko predstavljamo, kako boleče mora biti to: truditi se zaman. Kako jih motivirati? Ne vem, jaz sem poskusila z branjem knjig. Pač z mojo ljubeznijo. Ki pa tudi ni bila primerna za vsakogar. Sploh ne v današnjih časih, ko otroci zdržijo le zelo kratkotrajno pozornost. Torej... tudi jaz sem se kdaj trudila zaman.

ŠP: Ste se kot profesorica angleščine izobraževali tudi v tujini?

MG: V Cambridgu, v Canterburyju in v Gradcu. A vse to v časih, ko se je še dalo dobiti štipendije.

ŠP: Poučevali ste vsega skupaj petindvajset let. Kateri so vaši najlepši spomini na čas poučevanja?

MG: Najlepše mi je bilo, kadar sem si lahko privoščila ustvarjati, kljub sistemu, ki ubija. Muzikal Mamma mia comes to Nazarje, ki smo ga ustvarili z dobrimi in »slabimi« učenci skupaj, je bil gotovo eden naših najlepših projektov v osnovni šoli. Preprosta, duhovita, luštna podeželska adaptacija znamenitega muzikala. Ponosna sem na

neko svojo učenko, ki je igrala v njem, da je tako že pri štirinajstih letih odkrila svoj talent in mu kljub številnim oviram in hudim preizkušnjam v življenju ostala zvesta. Ravno včeraj se mi je javila iz Londona, kjer zdaj, po tem, ko ni bila sprejeta na AGR-FT, študira na neki dramski šoli za muzikale. Srečna je, našla se je. In njeno znanje angleščine že krepko presega mojega. To je to, kar mi največ pomeni. Ti mali-veliki ljudje, ki se najdejo v življenju.

ŠP: Kaj pa pravzaprav pomeni, da ste supervizorka?

MG: Besede supervizor ne maram. Čisto preveč superiorno, hirearhično mi zveni. Tudi se ne morem oklicati za »supervizorko«, ker niti nimam tovrstne formalne izobrazbe. Pomagam torej vzgojiteljicam v vrtcu, da se počutijo dovolj varne, da lahko podelijo svoje težave, ki jih imajo z otroki in uspejo nekaj tega bremena odložiti, nekaj pa včasih zagledati tudi z drugačne perspektive, najti drugačno pot, kot so je bile vajene ali jim je bila od kdo ve koga zapovedana. Lepo mi je delati z vzgojiteljicami. Zelo jih spoštujem. T.i. »supervizija« je zame izmenjava, je sprememba, je odmor. Nov vdih in umit, svež pogled.

ŠP: Dodatno pa ste se izpopolnjevali še na mnogih drugih področjih, od art terapije do geštalt pedagogike. Morda bi na kratko našli oziroma opisali vsakega od teh programov?

MG: Uf, na kratko težko. Mogoče bi poudarila le to, da imata GP in Art terapija, čeprav po svojem načinu zelo različna terapevtska pristopa, obe nekaj skupnega. Tisto namreč, kar prej nisem našla pri nobenih drugih terapevtskih smereh in kar sem povsod zelo pogrešala. Obe namreč priznavata in vnašata v terapijo poleg človeškega, očitnega, znanega... še nek tretji element – geštalt pedagogika ga imenuje Bog, art terapija pa artwork ali nezavedno. Nekaj, kar preseneti in hkrati razširi in čudno zapolni tisto votlino okrog srca. Vsekakor gre za nekaj, kar nas presega, kar je neulovljivo, neubedljivo. Jaz temu še najlažje rečem Milost. Ali Prisotnost. Je v vsakem od nas in hkrati izven nas, se skozi nas pretaka in nas vse povezuje. Menim, da brez Prisotnosti, brez te Milosti... ne vem... ne more biti zdravljenja. Samo terapevtovo znanje in spretna vprašanja so premalo.

ŠP: Zanimivo se mi zdi, da ste se odločili in se v Izraelu izobraževali za art terapevtko. Lahko kaj več poveste o tem?

MG: Ne, ne, nisem se izobraževala v Izraelu. Čeprav je to res prva dežela, ki jo želim obiskati. Dva meni ljuba pisatelja sta od tam, Amos Oz in Zeruya Shalev. Torej, ne mi h gori, sam Izrealec je prihajal k nam v Ljubljano. Dr. Avi Goren Bar je zelo poseben, zanimiv človek. Izjemno intuitiven, razgledan wounded healer. Kar smo pravzaprav vsi. Vprašanje je le, kako dobro smo zacelili svoje rane, koliko poguma in iskrenosti smo zmogli pri tem, ko smo gledali volku v oči.

ŠP: Kaj vas je pravzaprav pritegnilo, da ste poglobljali vsa ta področja? Vsa so namreč povezana z našimi medsebojnimi odnosi, z odnosom do samega sebe, z našo dušo in duhom... Vas je zanimalo reševanje notranjih konfliktov, ki jih skoraj vsi prinesemo iz primarne družine, ste si želeli poglobitve vase, ste se želeli izpopolniti za pomoč drugim, vas je preprosto zanimala psihologija, duhovnost, umetnost?

MG: Iskreno: ne vem. Preprosto hodim za svojim nosom. Za tistim, kar mi diši, kar se mi zdi, da je dobro. Brez agende. Včasih se potem najde tudi kakšen kamen med

jedjo, odleti ti kakšen zob, a tudi to je dobro. Se pač malo škrbasto nasmeheš, vesel, da nisi popoln. Stvari je fino jemati bolj na lahko, bolj veselo, s humorjem. Brez tega je pusto živeti, nisi cel. Pa če še toliko veš, znaš in kvazi razumeš.

ŠP: Ste velika ljubiteljica leposlovja. Vaš priljubljeni pisatelj je Christian Bobin, ki je pravzaprav na nek način tudi pesnik. Zelo globok in zelo čuteč človek, z veliko in zelo osebno vero v Boga. Kaj vas pri njem najbolj pritegne?

MG: Ravno njegov humor in preprostost. Direkten je. Kljub magiji in milosti, ki jo žarijo njegove besede. Preberite si *Vsi so zaposleni*. Ali *Za vedno živa*. To sta moji bibliji. Koliko mrtvih je za vedno živih (in obratno), še sanja se nam ne! Neskončno sem hvaležna Nadji Dobnik, da prevaja njegove knjige v slovenščino. Francosko namreč ne znam čisto nič. Razen *merci*. No, pa saj to je pa tudi glavna beseda, kajne? In misel, s katero zaspim.

ŠP: Predvidevam, da ne berete Victorie Holt ali Nore Roberts... Me pa vseeno zanima, kateri so še drugi vaši najljubši pisatelji oziroma pesniki?

MG: Ne, nekako nisem nikoli naletela nanju. Tisti, ki so me našli, ali sem jih našla – saj niti ne vem, kako ta reč v resnici poteka – so poleg že omenjenih, trenutno še Margaret Mazzantini in moja srčna, dušna prijateljica Irena Androjna, ki piše predvsem pravljice za otroke in mladinske romane. Med moškimi Slovenci pa bi šla na takoj večerjo s tankočutnim poznavalcem ženske duše, pisateljem in režiserjem Metodom Pevcem. Ali pa s patrom Karlom Gržanom. Skupaj z Deso Muck. To je zame loto kombinacija, popolna družčina. A naj se tu ustavim. Sicer pa bi imena pisateljev in pisateljic, ki mi polnijo srce, lahko naštevale do Jeruzalema.

ŠP: Gospa Mojca, po toliko letih poučevanja ste se odločili zapustiti šolo, razred in kateder. Odprli ste Modro hiško. Kakšen premik se je zgodil v vašem življenju, da ste sprejeli tako odločitev?

MG: Bom iskrena: odločitev za ta poklic je bil kompromis, kakršnega v življenju včasih pač moramo skleniti. Bila je logična posledica moje izobrazbe in dejstva, da sva imela tri otroke, ki sem jim hotela dati mamo, ne varuške. In tudi ne neke poslovne ženske, ki nikoli ne more iz firme pred šesto in prihaja po koščkih domov. Pa vendar tudi učiteljica nisem po srcu. Bolj kot učiteljica, sem v življenju učenka. Sploh se pa ne vidim več v šolskem sistemu, kakršen je: zgrešen, toksičen. Za vse. Zato sem takoj, ko so se otroci naučili brati, začela spet brati tudi sama in se izobraževati. V smeri, ki me je od nekdaj zanimala. Za mano je kar dobro desetletje izobraževanja iz raznih svetovanj in psihoterapij in dela na najmanj dveh področjih hkrati, zato sem si letos kot darilo za abrahama privoščila sabatno leto. Oblek in čevljev imam dovolj, za jesti bo pa že. Menim, da bi si takšno darilo morala privoščiti oz. bi si ga zaslužila čisto vsaka zaposlena ženska in mama. Vsaj enkrat v življenju. Upam, da me kakšen soprog ali delodajalec zdajle bere in da je dobil kakšno idejo za darilo svoji soprogi ali predani delavki.

ŠP: Kaj pravzaprav je Modra hiška in kako ste izbrali ime zanjo?

MG: Ime društva je **Modra**, ker imam preprosto rada to barvo. In tudi zato, ker *blue* v angleščini pomeni tudi otožnost, ki jo velikokrat vidim v človeških očeh, ne glede na to, kaj govorijo njihova usta. In ker sem zaljubljena v morje. In ker me vedno znova fascinira nebo po tem, ko je oprano od nevihte. Kot oči, ko se zjočejo. Postanejo jasne, sinje, modrejše.

Modra hiška pa je prostor, kamor prihajajo ljudje, ki se ne vidijo v terapevtskih ordinacijah, kjer se usedeta v fotelj nek *ubogi* klient in nek *pametni terapevt*, če malce karikiram. Ampak se vidijo v bolj preprostem in domačem okolju, kjer se srečava človek s človekom. Vsak s svojo zgodbo. In si prisluhneva. Zelo preprosto. Stik in varnost je tisto, kar šteje. Vse ostalo so nianse.

Angleške čajanke, ki potekajo v **Modri hiški**, pa so namenjene učenju in predvsem osvežitvi pozabljene angleščine na nekoliko drugačen način, kot to poteka v tečajih. Ne uporabljamo namreč nobenih učbenikov, samo pogovarjamo se. *Learning by doing*. Mar ni to vse, za kar gre, kar hočemo znati? Pogovarjati se. V katerem koli jeziku. Ne glede na to, na kateri stopnji je naše predznanje. Beremo tudi. Dobro, a ne preveč težke knjige. Kajti kot pravi »moj« Bobin: »*Knjige so sveče, ki jih približamo obrazu.*« Beremo jih počasi in tudi, če kdo kdaj ne razume vsega, nič hudega. To je celo fino, zabavno. Posredujem pač način učenja, ki je bil od nekdaj blizu meni.

Imamo tudi **Pogovorne skupine za starše**. Te se mi zdijo danes še zlasti potrebne. Ne gre za to, da se staršem soli pamet, kako naj ravnajo s svojim otrokom, da bo z njim vse v redu. Gre za to, da dobijo starši sploh nek prostor, kjer lahko iskreno potožijo, da jim ni lahko. Da se včasih res ne znajdejo. Da jim resnično zmanjkuje energije in časa. Ne da bi jih skušali »popravljeni«. Kot mama treh otrok in nekdanja izvajalka *Familylab seminarjev* čutim danes enako sočutje do staršev, kot sem ga takrat do otrok. Ne verjamem namreč v »vzgojo« dobrega starša, verjamem pa v njihovo »odraščanje«. A tako kot pri otroku, se tudi pri staršu »rast« ne more zgoditi brez da so slišani in vzeti resno. Sami s sabo pa tega ne znajo, ker niso imeli te izkušnje. Vsaj večina ne.

V skupini **Umetnost**, ki jo vodi prijateljica Irena, pa se družimo tisti, ki vemo, da je ustvarjalnost zdravilna. Če malce parafraziram Brene Brown, avtorico knjige *Moč ranljivosti*: ne izražati svoje ustvarjalnosti ni ravno benigno početje. Zato so te skupine namenjene vsem, ki sicer niso umetniki, ampak nekako čutijo ali slutijo, da jih bo brez kreativnosti pobralo. Da postajajo depresivni, ker »ne živijo sebe«. Tako kot pravijo, da »ne moreš ne komunicirati«, jaz pravim, da umetnost ne more, da ne bi bila zdravilna. Za vsakega. Še posebej za tiste ljudi, ki mislijo, da ne premorejo nobenega umetniškega talenta, vendar jih nekaj lepega vedno znova nagovarja in kliče. Tudi sama ne znam risati, a odkar »kr neki« malam in čaram, sem vesel človek. Tudi sama ne znam kipariti, a odkar pustim kamnom ali glini, da me vodijo v ustvarjanje »kr nečesa«, se polnim. Pri (mojih) petdesetih letih pa je to še posebej pomembno. Da si malo več upaš. In dovoliš.

Meditacije v Modri hiški pa vodi prijateljica Danica, ki je izgubila sina. Meditacija ji je pomagala to nedoumljivo bolečino preživeti in celo več: ponovno zaživeti. Doštudirala je, napisala knjigo in spet se smeji. Veste, ne zanimajo me certifikati ljudi in njihova medijska prepoznavnost. Zanima me luč, tej zaupam.

Torej, povzamem: **Modra hiška** ne nudi klasičnih terapij, klasičnih jezikovnih, likovnih ali kiparskih tečajev. Nudi pogovore. Druženje. Ustvarjanje. Izražanje po duši. Modra namreč človeka vidi kot celostno bitje, ki želi biti slišano in videno. In ki ima naravno potrebo, da se izrazi, uči in poveže. Z naravo in s sočlovekom. Šele takrat se lahko zgodi tudi tista magija, tista Milost, po kateri hrepenimo. Prej ne. To je tisto zdravljenje, v katerega verjamem.

ŠP: Za namene dejavnosti Modre hiške ste preuredili staro hišo na robu gozda. Je to družinska hiša, podedovana po babici, dedku? Kakšni spomini vas vežejo nanjo?

MG: Ne, ni podedovana. Hiško sva z možem kupila, da se bova imela na stara leta kam umakniti. To bo najin »dom za upokoјence«, če bo bog dal in zdravje tudi. Zaljubila sva se pa vanjo na prvi pogled. Verjetno zaradi razgleda in gozda, ja. In miru, ki je v njej.

ŠP: Na slikah lahko vidimo, da ste v prenovo stare hiše vložili veliko ljubezni, ustvarjalnosti, izvirnosti. Opremljena je z občutkom, cvetlični vzorci na zavesah, pregrinjalih in blazinah dajejo občutek romantičnosti, pohištvo je staro, preprosto in osveženo z novimi, svetlimi in toplimi barvami, modra barva na vratih in polknicaх, na klopi pred hiško in na lončkih za cvetlice daje občutek svežine in na ozadju zelenih smrekovih gozdov in divjih trav priklіče pridih morja... Verjetno ste potrebovali kar nekaj časa, da ste vse tako lepo uredili in opremili, a mislim si lahko, da ste pri delu tudi neizmerno uživali... Kako je pravzaprav potekalo prenavljanje in opremljanje hiške?

MG: Hvala! Ja, uživala sem. Zlasti, ko smo to počeli skupaj s prijatelji in je bil to vedno en tak dober...*tom sawyerski*... žur. Ja, luštno nam je.

ŠP: Je hiška namenjena le delavnicam in srečanjem ali lahko gostje v njej tudi prespijo?

MG: Pozimi je v hiški včasih malo hladno, saj kurimo samo na drva, poleti pa se da tukaj tudi spati, seveda. V hiški je šest ležišč, na seniku ob njej pa še kakšnih deset postelj iz sena – odvisno, kako radi se stiskate. Pod senikom je še ena »dnevna soba« za delavnice, s pogledom na stare jablane in gozd. Sliši se romantično, je pa samo zelo 'nobel': poleti, če je jasno nebo, ima namreč ponoči ta naš »hotel« en milijon zvezdic.

ŠP: Katerih srečanj oziroma delavnic se še posebej veselite? Oblikovanja z glino, angleških čajank, terapevtskih skupin ali katerih drugih dejavnosti?

MG: Prav vseh. V vseh je del mene in veliko vere v to, kar počnem(o). Če bi pa že morala izbrati, bi verjetno izbrala Umetniške. Ker jih vodi Irena in jaz lahko samo uživam. In packam z rokami, kar mi paše. Ali pa Pisanje, ki celi. Ker pisanje resnično celi. Izkušeno in dokazano. A ljudje v to ne verjamejo in strah jih je belega, nepopisanega lista, ker je ta le takšen lahko popoln. Torej brez napake, brez vsebine. To pa ni nobeno življenje.

ŠP: Ko ste bili otrok, ste radi plezali po drevesih in kar mislim si, da vas lahko morda tudi danes najdemo na kakem drevesu, kadar vas ni v Modri hiški... Učenje plezanja po drevesih, nabiranja gob, kostanjev, ciklam bi razveselilo tudi današnje otroke. Verjetno bi jih očaralo tudi nabiranje suhljadi, kurjenje ognja in poslušanje zgodb pod zvezdnim nebom... Morda pa boste za naslednje poletne počitnice presenetili z novim programom za otroke?

MG: Program za otroke v sodelovanju s prijateljico Katjo Dolenc je v pripravi, ja. Najverjetneje se bo začel odvijati spomladi in tudi poleti. Bo pa to terapevtski program za mladostnike in otroke (ločeno), ki bo temeljil na ekspresivni art terapiji v naravi. Ja, tudi ogenj bo, ne bo pa wi-fi ja. A naj najprej steče tisto, kar je že pripravljeno.

ŠP: Mojca, kar veliko vprašanj sva se dotaknili. Seveda se vsega ne da ne vprašati ne povedati v enem samem pogovoru. Bi sami morda želeli dodati še kaj?

MG: Morda samo še to: živimo v času norega hitenja in globoke odtujenosti. V času torej, ko je potreba po preprostem druženju in tkanju človeških vezi večja, kot je bila kdajkoli. A tega preprostega zdravila za dušo se ljudje danes poslužujejo manj kot kdajkoli. To inherentno človeško potrebo v najboljšem primeru nadomeščajo fitness centri, v najslabšem pa antidepresivi. Nekje vmes so pa še tablice, jaz-pod(n)i in jaz-pad©i. (Malo se igram z besedami, ker je noro, koliko modrosti te skrivajo v sebi!) Celo otrokom jih dajejo! To se mi zdi nepopisno žalostno, absurdno in nevarno. Ne vem, ali moramo ljudje res vedno čakati, da je vse do konca porušeno, da končno spet začnemo misliti. In ljubiti.

ŠP: Gospa Mojca, želim vam, da Modro hiško obiščejo ljudje, ki jih bo pritegnila vaša toplina, veselje, širokosrčnost in razgledanost. Saj je ljudi, kot ste vi, res treba spoštovati in imeti rad.

MG: Hvala! Vam pa naj se te lepe želje tisočkrat povrnejo!

Pogovarjala se je Špela Pahor
